

Glas care se cere să fie auzit

Când ni s-a tăiat stejarul la umbra căruia ne adăposteam

La sugestia unei prietene văduve din România, m-am lăsat înduplecată să mă transpun în „purtătoare de cuvânt” a unor femei aflate într-o situație specială, și anume văduvele.

Când am vorbit cu ea, era foarte mâhnită din pricina unor situații neplăcute, provocate de niște prieteni de familie de când trăia soțul ei. Se bucurase când a auzit că acest cuplu va vizita biserica unde ea era membră, dar, spre dezamăgirea ei, aceștia au tratat-o cu indiferență. Nu a găsit nicio justificare pentru atitudinea lor, și sufletul s-a îndurerat. Ca văduvă, nu se mai bucura de aceeași considerație. Poate că i s-a părut doar, poate a fost ceva inconstient, poate că familia respectivă a avut niște priorități pe care sora văduvă nu le-a cunoscut... Dar experiența aceasta a durut-o.

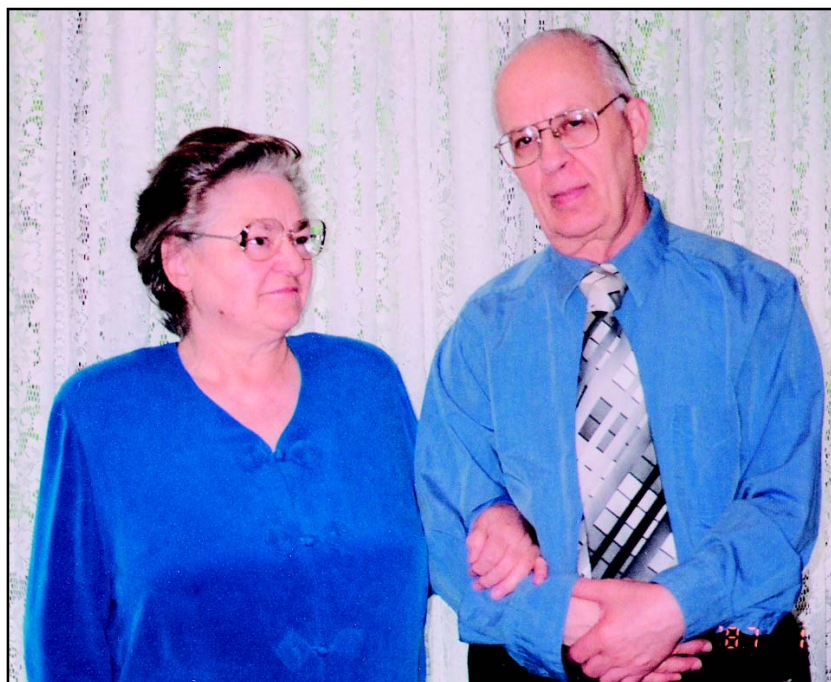
Sper să fiu înțeleasă, în primul rând de cele ce se includ aici, apoi apelul meu se adresează celor ce ne înconjoară.

Dumnezeu a instituit familia, încă de la început, la creație, când l-a făcut pe Adam din țărâna pământului și i-a dat duh de viață (Genesa 2.7); apoi Dumnezeu a văzut că pentru om nu s-a găsit niciun ajutor potrivit și a trimis un somn adânc peste Adam, a luat una din coastele lui și a făcut din ea o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: „*Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om*” (Genesa 2.23-24).

Din Cuvântul lui Dumnezeu,

înțelegem cum a dăinuit peste veacuri familia, pe care a instituit-o Creatorul.

Nimeni nu va putea înțelege ce înseamnă să trăiești numai cu jumătate de trup, în afară de cei care se confruntă cu aceeași situație. Dar când această jumătate s-a desprins din „întregul” proiectat de Dumnezeu, vă puteți da seama ce greu va funcționa în continuare! Totul este redus la

jumătate: jumătate în purtarea poverilor (presupunând că poverile rămân aceleași), jumătate în luare de decizii, jumătate în trăirea durerilor, în manifestarea bucuriilor, în prezența la altarul rugăciunii și totul... jumătate din întreg. Dar cel mai important lucru față de cele de mai sus este probabil lipsa de comunicare.

Omul creat de Dumnezeu ca o ființă sociabilă, dintr-o dată se vede singur.

Sunt văduvă numai de câteva luni, ceea ce pentru mine pare „o veșnicie”, de când Dumnezeu a luat de lângă mine ce am avut mai scump, mai valoros, pe cel ce-mi purta poverile, pe cel ce simțea durerile mele și căuta să le aline pe cât posibil, pe Cornel, singurul care-mi cunoștea starea mea de boală și care împlinea Cuvântul lui Dumnezeu cu dăruire până la jertfă, așa cum e scris în Efeseni 5.25: „*Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea*”.

Se ruga insistent lui Dumnezeu să nu-l ia pe el primul și să rămân eu, având în vedere starea mea de sănătate. Spre marea mea uimire, Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea. El e Suveran, El hotă-

răște și El nu greșește niciodată.

Cineva, ca să mă consoleze, mi-a spus: „Privește dar în jur că sunt atâtea văduve!” Am tăcut și mi-am zis: știu că pe tot pământul sunt văduve, inclusiv în jurul meu. Dar asta pe mine nu mă consolează; pentru fiecare am compătimire și mă rog pentru ele. Dar situația mea (și a fiecăreia) este unică înaintea lui Dumnezeu. Dispare jumătatea care e de neînlocuit.